

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΦ.ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΝΑΥΚΡΑΤΙΔΟΣ Κ.ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΥΠΟ ΤΗΣ ΑΘΜ

Την Παρασκευή 5η Δεκεμβρίου ε.ε., η ΑΘΜ ο Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ.Θεόδωρος Β' τέλεσε στον Ιερό Πατριαρχικό καί Καθεδρικό Ναό Οσίου Σάββα του Ηγιασμένου την χειροτονία του Θεοφ.Επισκόπου Ναυκράτιδος κ.Μελετίου. Στην Ευχαριστιακή Σύναξη και την χειροτονία του Θεοφιλεστάτου συμμετείχαν οι Σεβ.Μητροπολίτες Γλυφάδος κ.Πάυλος, Λεοντοπόλεως κ.Γαβριήλ, Πατριαρχικός Επίτροπος Αλεξανδρείας, Νειλουπόλεως κ.Γεννάδιος, Πηλουσίου κ.Νήφων, Ηγούμενος της Ιεράς Πατριαρχικής Μονής Αγίου Γεωργίου Καΐρου, Νουβίας κ.Νάρκισσος. Στην πανηγυρίζουσα Ιερά Μονή προσήλθε πληθώρα Κληρικών και όμιλος προσκυνητών εξ Ελλάδος, Πρόεδροι Συλλόγων και Φορέων της Μεγάλης Πόλεως, ως και πιστοί της Αλεξανδρινής Παροικίας.

Ο Μακαριώτατος, κατά την ομιλία Του, με συγκίνηση είπε τα εξής:

«Σήμερον ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡμᾶς συνήγαγε...»
(Δοξαστικὸ ἐσπερινοῦ Κυριακῆς τῶν Βαΐων)

Θεοφιλέστατε ἐψηφισμένε Ἐπίσκοπε Ναυκράτιδος καὶ ἐν Κυρίῳ ἀγαπητέ ἀδελφέ, κ. Μελέτιε,
Μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα πλημμυρισμένη ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ ἁγίου Πνεύματος, λόγω τῆς διπλῆς ἐορτῆς ποὺ σήμερα ἐορτάζουμε, τὴν εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας σου, καὶ τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου, «συνήχθημεν ἐπὶ τὸ αὐτὸ», ἀφοῦ ὄντως αὐτὸ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα ἡμᾶς συνήγαγε. Διότι αὕτῃ εἶναι ἡ ἐνέργεια τοῦ τρίτου προσώπου τῆς Ἁγίας Τριάδος: ἡ ἐνότητα, ἡ συμφωνία, ἡ χαρὰ καὶ ἡ παραμυθία. Γι' αὐτὸ καὶ ὀνομάζεται Παράκλητος, δηλαδὴ Παρηγορητής.

Σήμερα λοιπὸν πνέει ἡ εἰρηνικὴ αὔρα τοῦ Παναγίου Πνεύματος,

ὅπως κάθε φορά πού ἡ Ἀγία μας ἐκκλησία, τελεῖ τὴν χειροτονία κάποιου Ἐπισκόπου της. Γι' αὐτὸ καὶ ὅλα τὰ τροπάρια τοῦ ὁρθοῦ ἀλλὰ καὶ τῆς θείας Λειτουργίας εἶναι παρμένα ἀπὸ τὴν Πεντηκοστή. Τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, σύμφωνα μὲ τὴν ἐμπειρία τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας, διὰ τῆς ἀοράτου ἐπιφανείας του, «ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας» (Στιχηρὸ ἐσπερινοῦ Πεντηκοστῆς). Καὶ αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ μυστικὴ, ἡ ἀθόρυβη καὶ ἀόρατη παρουσία Του, εἶναι πού ἐμπνέει τὸ ἥθος καὶ τὸ στίγμα τῆς ὀρθόδοξης πνευματικότητας. Διότι κατὰ τὸν ὕμνωδόν, « τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι ἡ ἐνοειδὲς αἰτία, ἥτις πάντα ἔχεται εἰρηνοβραβεύτως» (Ἀντίφωνο, ἤχου πλ. δ'.).

Ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος διὰ τῆς ψήφου τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου μας, πρὶν λίγες μέρες ἀγαπητέ μας π. Μελέτιε, σὲ ἐξέλεξε Ἐπίσκοπο τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἰδοὺ σήμερα κατὰ τὴν ἐορτὴ τοῦ Ὁσίου πατρὸς μας Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου, τοῦ θαυματουργοῦ, τὴν ἐορτὴ τοῦ Μοναστηριοῦ μας, τοῦ ὁποίου κατέστης Ἡγούμενος, σὲ ἀξιώνει νὰ ἀνέλθεις τὶς ἱερὲς βαθμίδες τῆς Ἀρχιερωσύνης διὰ τῆς χειροτονίας σου εἰς Ἐπίσκοπον.

Ἀγαπητέ μου, π. Μελέτιε,

Ἐχεις ἤδη δώσει δείγματα τῆς ἐν ἀγάπῃ, ὑπομονῇ καὶ ὑπακοῇ διακονίας, καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς σου πρὸς τὸ Παλαίφατο Πατριαρχεῖο μας, στὸν θρόνον τοῦ Ἁγίου Μάρκου, καὶ στὸν Προκαθήμενὸ του, διακονώντας τὸ Πατριαρχεῖο μας ἀγαπητικῶς καὶ θυσιαστικῶς ἀπὸ τῆς νευραλγικῆς θέσεως τοῦ Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Πατριαρχικῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου, ἀλλὰ καὶ εἰς οἵανδήποτε ἄλλη διακονία σοῦ ἀνετέθη, ὅλη αὐτὴ τὴν ἐξαετίαν πού μὲ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, βρέθηκες καὶ ἔζησες κοντὰ μας.

Μετ' ἰδιαζούσης ἐπιμελείας τοῦ χαρίσματός σου, τῆς ἀγάπης δηλονότι, «εἰς τὴν εὐπρέπειαν τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ», ἀνηλώθης νυχθημερὸν φροντίζων καὶ μεριμνῶν ὅχι μόνο γιὰ τὴν εὐρυθμὴ λειτουργία τῶν ἀκολουθιῶν τῆς Μονῆς, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν κατὰ τὸ δυνατὸν ἐξωραϊσμόν αὐτῆς.

Ἀνυστάκτως μερίμνησες ὥστε οἱ εὐλαβεῖς πιστοὶ μας, νὰ βιώσουν

τὴν ἀδιάσπαστη ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας μας, σ' αὐτὸ τὸ μετερίζι ποὺ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ μᾶς ἔταξε νὰ ὑπηρετήσουμε, καὶ ὅπου τὰ αὐτονόητα τῆς εὐλογημένης πατρίδος μας δὲν ὑπάρχουν, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐδῶ ἀποτελοῦν ὄραμα καὶ ὄνειρο. Ἀνήκουμε βεβαίως εἰς μίαν, ἀγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἀληθινὰ χριστιανικὸς λαὸς ὅμως δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ ἔχει καὶ νέμεται μόνος τὴν χριστιανικὴ παράδοση, ἀλλὰ αὐτὸς ποὺ τὴν ζεῖ καὶ τὴν προσφέρει.

Εἰδικὰ γιὰ τὸ Πατριαρχεῖο μας, ποὺ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ μᾶς ἔδωσε ὡς «γεώργιον», τὴν Ἑπείρο τοῦ μέλλοντος, τὴν Ἀφρικὴ, αὐτὸ τὸ χρέος γιγαντῶνεται. Καλούμαστε νὰ πορευθοῦμε σὲ μακροὺς, ἀτέρμονες δρόμους, μεταφέροντας τὸ εἰρηνικὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ, σὲ λαοὺς οἱ ὅποιοι δὲν εἶναι ἄξιοι τῶν συνθηκῶν ποὺ ἡ ἀνθρώπινη σκληρότητα τοὺς ἔταξε νὰ ζοῦν, καὶ στοὺς ὁποίους ἀξίζει καὶ πρέπει νὰ δοθεῖ τὸ ὄραμα καὶ τὸ ὄνειρο.

Ἀγαπητὸ μου παιδί, Μελέτιε,

Ἡ τιμία ψῆφος τῶν Ἀγίων Ἀρχιερέων σὲ τίμησε μὲ τὴν ἐκλογή σου, ὡς ἐπίσκοπον τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμψάσης Ἐπισκοπῆς Ναυκράτιδος. Ἡ Ναύκρατις ὑπῆρξε ἀποικία τῶν ἀρχαίων Μιλησίων κατὰ τὸ 600 π.Χ. τότε «θαλασσοκρατούντων», σύμφωνα καὶ μὲ τὸν ἱστορικὸν Στέφανον τὸν Βυζάντιον, ἡ ὁποία ὑπῆρξε πόλις ἀμιγῶς Ἑλληνικὴ, κειμένη εἰς τὴν ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Κανωβικοῦ κλάδου τοῦ Νείλου, καὶ ἐτιμήθη μὲ ἐπισκοπικὸν θρόνον ἀπὸ τοὺς πρώτους αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἐξαρτωμένη ἀπευθείας ἀπὸ τὸν ἐκάστοτε Πάπαν καὶ Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας.

Σ' αὐτὴν τὴν νέα διακονία λοιπόν, ποὺ σοῦ ἀναθέτει ἡ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, ἐναπόθεσε τὶς ἐλπίδες σου στὸν Ἀρχηγό τῆς σωτηρίας μας Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὅποιος, θαλασσοπορούντων πάντων ἡμῶν, δίκην ὀλκάδων, ἐν τῇ νοητῇ τοῦ βίου θάλασσᾳ, μπορεῖ νὰ μᾶς ὁδηγήσει ὡς ἱκανὸς οἰακοστρόφος εἰς ἀσφαλεῖς λιμένας τῆς πληρώσεως τοῦ Θεοῦ θελήματος, ἐν ἐμπνεύσει τοῦ γαληνοῦ Πνεύματος Ἁγίου, τὸ ὁποῖον δι' ἐμοῦ τοῦ Πνευματικοῦ σου πατρὸς, κελεύει νῦν ἵνα εἰσέλθεις εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ ἁγίου καταπετάσματος.

Ο Θεοφ.Κ.Μελέτιος ανέφερε:

Σῶτερ, ἴδε καρδίαν ταπεινήν, ἴδε συντετριμμένην, καί δός ἅφ' ὕψους χάριν σου, δός Πνεῦμά σου τό Θεῖον. Δός τόν Παράκλητον, καί πέμψον, καθώς ὑπέσχου, ἀπόστειλον κάμοί καί νῦν τῷ προσκαθεζομένῳ

ἐν ὑπερώῳ, Δέσποτα καί σέ ζητοῦντι καί τό σόν Πνεῦμα ἐκδεχομένῳ. (Ὑμνος ΜΑ΄ ἐκ των θείων ἐρώτων του εν αγίοις πατρός ημών Συμεών του νέου θεολόγου)

Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα,

Με αυτούς τους κατανυκτικούς λόγους του εν αγίοις Πατρός ημών Συμεών του νέου θεολόγου, ενώπιον των θυρών του αγίου θυσιαστηρίου ένδακρυς ευρισκόμενος και καλούμενος να δεχθώ την τελεσιουργόν και πανσθενή θείαν Χάριν, ούτως ώστε καταστώ Επίσκοπος της Αγιωτάτης του Χριστού Εκκλησίας, πλημμυρίδα συναισθημάτων συνωστίζει την χοϊκήν μου υπόστασιν και έκσταση ψυχικών κραδασμών δονεί την καρδίαν μου.

Τί να είπω αυτήν την μοναδική στιγμήν όπου η καρδιά πάλλεται από ιερά συγκίνησιν και η σκέψη ιλλιγγιά από το ύψος του προσδοκωμένου αξιώματος;

Φόβος και χαρά, δέος και αγαλλίαση, διακατέχουν το είναι μου. Χαρά μεν, καθόσον αξιούμαι σήμερον να αναλάβω την μεγίστην διακονίαν των θείων Υπουργημάτων, φόβος δε, καθόσον ανεπαρκής και ελλειπής υπάρχω διά τοιαύτη αξία.

Εν μέσω τοιούτων διασταυρουμένων αισθημάτων, δοξολογώ κατά πρώτον το έλεος και την συγκατάβασιν του Μεγάλου Θεού, διότι από των πρώτων βημάτων του βίου μου έως της ιεράς ταύτης στιγμής καθοδηγεί την υπαρξίν μου η Δεξιά Του.

Πλήρης ευγνωμοσύνης η ψυχή μου ψάλλει προς τον Νυμφίον Κυριόν μου: «Ευλογητός Κύριος ο Θεός, ο εν υψηλοίς κατοικών και τα ταπεινά εφορών, ο εγείρων από γης πτωχόν και από κοπριάς ανυψών πένητα, του καθήσαι αυτόν μετά αρχόντων, λαού αυτού».

Διά τούτο έντρομος είμαι, αναλογιζόμενος το χρέος έναντί Του.

Τί ανταποδώσω τω Κυρίῳ περί πάντων ων ανταπεδωκέ μοι;

Μεγάλη η τιμή, μεγίστη η υποχρέωση, βαρυτάτη η ευθύνη. Διό και η δειλία της καρδιάς μου περισσή και οι λογισμοί δέους

εύλογοι.

Αναγνωρίζω την αξία της Αρχιερωσύνης. Βεβαίως δεν προτίθεμαι την στιγμή αυτήν να περιγράψω και να παρουσιάσω την σπουδαιότητα του αρχιερατικού αξιώματος. Θεία ευδοκία από τα μικρότάτά μου χρόνια μαθήτευσα παρά τους πόδας «θείων ανδρών», όπως ο ιεροπρεπής αείμνηστος Μητροπολίτης Μεσσηνίας κυρός Χρυσόστομος θέμελης, ο και χειροτονήσας με εις τους δύο βαθμούς της Ιερωσύνης, ο αρχοντικός και καλοκάγαθος μακαριστός Μητροπολίτης Τριφυλίας και Ολυμπίας κυρός Στέφανος, «ο συμπατριώτης και εκ της ιδίας μονής προελθών» Σεβ. Μητροπολίτης Μονεμβασίας και Σπάρτης κ.Ευστάθιος, ο και διακριθείς διά το αδαμάντινο ήθος του, καθώς και ο έμπλεως σοφίας και συνέσεως Σεβ. Μητροπολίτης Λεοντοπόλεως κ.Γαβριήλ. Με τοιαύτα παραδείγματα εσχημάτισα την εικόνα του Επισκόπου στην συνείδησή μου. Αυτή την εικόνα τρέφω στην ψυχή μου και αυτή την εικόνα επιθυμώ και για τον εαυτό μου.

Ενώπιον λοιπόν των υψηλών ευθυνών του Επισκοπικού αξιώματος δεδικαιολογημένως δειλιώ, αλλά ρίπτω την άγκυρα της ελπίδος μου προς Κύριον, αναφωνών το «Κύριε βοήθει μοι» για να ακούσω την θείαν φωνήν «Τέκνον θάρσει, ου μη σε ανώ, ου μη σε εγκαταλείπω».

Με αυτές τις σκέψεις και θαρρών στην άνωθεν ενδυνάμωσιν, προσέρχομαι ενώπιόν Σας Μακαριώτατε Πάτερ και Δέσποτα και κλίνω ταπεινώς τον αυχένα μου, στρέφοντας τους οφθαλμούς μου προς το τετιμημένον πρόσωπόν Σας, ώστε να εκφράσω οφειλετικώς, τις μετά θεόν ευχαριστίες μου.

Η πατρική Σας αγάπη, εξεχύθη επ'εμέ ως άλλα «Νειλώα ρείθρα» και κατέκλυσε ευεργετικώς την ζωήν μου, διό και υπερχειλίζει από ευγνωμοσύνη η καρδιά μου. Πλησίον της Μακαριότητός Σας βρήκα τόπον καταφυγής εξελθών εκ της πατρώας γης μου. Ως φιλόστοργος πατήρ με περιεβάλλατε με ειλικρινή αγάπη, με ανεχθήκατε με διακριτική επιείκεια, επεδείξατε εμπιστοσύνη εις την ταπεινότητά μου, και με ετιμήσατε πολλαπλώς.

Επί έξι συναπτά έτη συναυλιζόμενος «εν τω οίκω του Πατρός μου» και συνδιαιτώμενος ημέραν καθ'ημέραν πλησίον Σας, διδάχθηκα

και ωφελήθηκα πνευματικώς, από το ήθος της προσωπικότητός Σας, την γλυκύτητα του χαρακτήρος Σας, την ευσέβεια της ψυχής Σας. Παραδειγματίστηκα από το φιλόανθρωπον και φιλελεήμον χάρισμά Σας, μα κυρίως, κυρίως διδάχθηκα από την δυναμική της αγάπης Σας.

Όλα αυτά τα έτη μου δείξατε στην πράξη ότι ο Επίσκοπος δεν επαναπαύεται στη συνέχεια της αποστολικής διαδοχής, αλλά την μετατρέπει σε εφιαλτήριο ιστορικής συνέχειας. Με διδάξατε ότι ο Επίσκοπος δεν είναι ακαδημαϊκός διδάσκαλος, αλλά φορέας φρονήματος και ήθους, και οφείλει πολλές φορές και τον εαυτό του να θυσιάζει.

Και ιδού Μακαριώτατε, «εν Αγίω Πνεύματι» επιβλέψατε ευμενώς επ'εμέ και εμνήσθητε της αναξιότητος μου, προτείνοντάς με στην σεπτή Ιεραρχία του Αλεξανδρινού θρόνου για την εις Βοηθόν Επίσκοπον προαγωγή μου.

Μάλλον, δύναμαι να είπω, ότι πλησίον Σας εγώ θα τελώ βοηθούμενος από εσάς, διδασκόμενος, παραδειγματιζόμενος, εμπνεόμενος, καθοδηγούμενος και διά την περαιτέρω αρχιερατική διακονία μου.

Εύχομαι από τα μύχια της υπάρξεως μου να καταστώ «εὐχρηστος εἰς διακονίαν» και συγκηρυναίος στον αγώνα σας να διατηρηθεί ζωντανή η παρουσία της Ορθοδοξίας στη χώρα του Νείλου. Δεν έχει σημασία το ολίγον των ανθρώπων, αλλά το πολύ και το μεγάλο του καθήκοντος, να μείνει άσβεστος ο Φάρος του αποστολικού θρόνου του Αγίου Μάρκου.

Παράλληλα εύχομαι να σας συνδράμω, έστω και κατ' ελάχιστον, στην ιερά αποστολή Σας, στο αχανές αφρικανικό γεώργιον, να ανακουφίσετε τους κατ'εξοχήν πένητας του Χριστού, τους πεινώντας και διψώντας όχι μόνον τον Λόγον του Θεού, αλλά και αυτόν τον επιούσιον άρτον.

Εν πληθούση Εκκλησία και εν συναγωγή αρχόντων και λαού, κατασπάζομαι την ευεργέτιδα εις εμέ Δεξιάν Σας, δηλώνων την εσαεί υπακοή και αφοσίωση μου προς τον Σεπτόν θρόνον και την Μακαριότητά Σας.

Προς τούτοις, εν σεβασμώ πολύ, αποδίδω ασπασμόν αγάπης και

τιμής προς τους συναίροντας τον Σταυρόν της θεοφιλούς Πατριαρχείας Σας, την τιμιωτάτην Ιεραρχίαν, ευχαριστών ένα έκαστον των Αρχιερέων διά την πρόκριση και αγάπη των. Ιδιαιτέρως δε, τους παρόντας Αγίους Συνοδικούς Αρχιερείς, Νειλουπόλεως Γεννάδιον, Πηλουσίου Νήφωνα και Νουβίας Νάρκισσον.

Εξαιρέτως, επιτρέψατέ μοι να ευχαριστήσω ευγνωμόνως τον χειραγωγόν μου εις το Πατριαρχείον Αλεξανδρείας, τον πανσέβαστον Γέροντά μου, Μητροπολίτην Λεοντοπόλεως κ.Γαβριήλ. Ομολογώ ότι μετά την κοίμηση του Γέροντος και χειροτονητού μου Μεσσηνίας κυρού Χρυσοστόμου, βρήκα στο πρόσωπόν του τον προστάτη και ανύστακτον άγγελον δια την πρόοδόν μου, εδιδάχθηκα πολλά από την σοφία του, κυρίως περί του σεμνού φρονήματος του κληρικού. Θα διατηρώ αείποτε τις συμβουλές του, μα κυρίως την ρήση του ότι η Εκκλησία ποτέ και τίποτα δεν οφείλει σε μας, πολλώ μάλλον εμείς οφείλουμε τα πάντα και διά πάντα εις αυτήν.

Πάμπολλες διά βίου ευχαριστίες, προσφέρω προς τον ευεργέτην μου Σεβ. Μητροπολίτην Διδυμοτείχου και Ορεστιάδος κ.Δαμασκηνόν, ο οποίος, αν και ήμουν «ξένης παρεμβολής υιός», επέδειξε αφειδώλευτη πατρική εις εμέ αγάπη, φροντίδα και ευεργεσία.

Υιικές ακόμη ευχαριστίες, απονέμω στον Σεβ. Μητροπολίτη Γλυφάδας κ.Πάυλον, τον κοπιάσαντα και μη φειδόμενον να ταξιδέψει ολοπρόθυμα από την Ελλάδα ώστε να είναι παρόν στη σημερινή χαρά μου. Εξ'άλλου από τα φοιτητικά μου χρόνια τον έχω πάντα κοντά μου, ευεργετούντα με ποικιλοτρόπως.

Ωσαύτως, ευχαριστίες χρεωστώ εις τον Σεβ. Μητροπολίτην Μεσσηνίας Χρυσόστομον, ο οποίος άλλαξε συλλήβδην την ζωήν μου. Του χρεωστώ την σημερινή ημέρα, αν και η απουσία του σκιάζει την χαρά μου. Κύριος ο θεός ας του ανταποδίδει πολλαπλασίως κατά την αγαπώσαν εμέ καρδίαν του.

Άπειρες ευχαριστίες άλλωστε αρμόζουν να επιδώσω στους

παρευρισκόμενους τη στιγμή αυτή κοντά μου, τους σεβαστούς Κληρικούς οι οποίοι ταξίδεψαν από τα Ιεροσόλυμα, την Κρήτη, το Διδυμότειχο, και άλλα μέρη της Ελλάδος, καθώς και τους συγγενείς και φίλους, ιδίως δε, τους παροίκους της ευλογημένης Πόλεως του Αλεξάνδρου.

Μακαριώτατε, επιτρέψτε στη σκέψη μου, να πετάξει νοερώς από την Θεοβάδιστη του Νείλου χώρα στη γλυκυτάτη πατρίδα μου, για να προσκυνήσω τα κράσπεδα της Ιεράς Μονής της Παναγίας του Βουλκάνου. Εκεί όπου αναγεννήθηκα πνευματικώς δύο φορές. Κατά πρώτον, διά του Αγίου Βαπτίσματος, αλλά και μετέπειτα διά της μοναχικής κουράς μου. Ευγνωμονώ διότι σε αυτό το ιερό μοναστήρι, στα πρόσωπα των Πατέρων της Αδελφότητος, συναριθμώντας μαζί όλους τους Κληρικούς και Λαϊκούς της Πατριαρχικής Αυλής καθώς και τον πεφιλημένον αδελφόν μου Στέφανον, δύναμαι να είπω ότι ευρήκα τους αδελφούς που κατά σάρκα δεν είχα.

Ευλαβικά ζητώ τις ευχές των Μοναζουσών της Ξακουστής Μονής Καλογραιών Καλαμάτας και του Ιερού Ησυχαστηρίου Προφήτου Ιωήλ ωσαύτως. Οι απλοϊκές αυτές ψυχές, συνέβαλλαν κατά πολύ στην ψυχή μου παιδιόθεν, ιδίως στις δύσκολες στιγμές της εκ μητρός ορφάνιας μου.

Επιτρέψτε μου επίσης νοερά να καταφιλήσω τα λείψανα των γεννητόρων μου Ιωάννου και Γλυκερίας. Αποτείνοντας εις αυτούς, άπειρον την ευγνωμοσύνην μου, διότι εφύτεψαν και εκαλλιέργησαν τον σπόρο της αφιερώσεώς μου στην Εκκλησία.

Εν κατακλείδι, δεν θα μπορούσα να βρω καταλληλότερο επισφράγισμα της προσφωνήσεώς μου από τα λόγια τα οποία, μια μέρα σαν τη σημερινή πριν 57 έτη, άρθρωσε ο αείμνηστος Μητροπολίτης Μεσσηνίας κυρός Χρυσόστομος θέμελης, κατά την εις Επίσκοπον ιδικήν του χειροτονία. Είναι το ιερό πρόσωπο διά τον οποίο αρμόζει το πατερικό «και εν σιωπή διδάσκοντα, και βλεπόμενον μόνον οικοδομούνται». Είναι η μορφή η οποία μέσα από την παρεξηγημένη για πολλούς αυστηρότητά του, σμίλεψε βαθειά μέσα μου την υπακοή, την ταπείνωση και την ευπείθια στην Εκκλησία. Του παραχωρώ τον λόγο εκζητώντας την ευχή του.

«Προς Σε νυν, Κύριε, τον Αρχιποίμενα Χριστόν, αίρω τους οφθαλμούς μου και αύθις ευχαριστώ σοι, ότι ηξίωσας με τον ανάξιον του επισκοπικού αξιώματος και εξήγειράς με ποιμένα. Ποιμανόν με, Κύριε, τη προστασία σου και ποιμανώ λαόν σου. Κελεύεις με, Κύριε, και ιδού αναπετάσω τας πύλας της ψυχής μου. Ελθέτω το Πνεύμα σου το αγαθόν ευθές και ηγεμονικόν εν τοις εγκάτοις μου, λαμπρύνον με και ενδυναμούν με. Ελθέτω, Κύριε, η θεόρρυτος χάρις σου εις την αυχμηράν καρδίαν μου, ως δρόσος Αερμών. Ελθέτω ο Παράκλητος ως εν τη Πεντηκοστή, ποιών την αλλοίωσιν την ευπρεπεστάτη. Πρέσβεις έχων προ τούτο την Δέσποιναν μου Κυρίαν Θεοτόκον την Βουλκανιώτισσα και τον Έφορον της μονής μας Σάββαν τον Ηγιασμένον. Ω Κύριε, σώσον δη. Ω Κύριε, ελέησον δη. Ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου. Γένοιτο. Γένοιτο.»

Μετά το πέρας της Ευχαριστιακής Συνάξεως, ο Μακαριώτατος περιεκόσμησε με τον Ανώτερο Ταξιάρχη Σάββα του Ηγιασμένου τον Σεβ.Μητροπολίτη Γλυφάδος κ.Παύλο για την προσφορά του στο ιεραποστολικό έργο σε Ζιμπάμπουε και Μοζαμβίκη και με τον Σταυρό του Αγίου Σάββα τον επί σειρά ετών Επίτροπο των Ιερών Ναών Αγίου Νικολάου Ιμβραημίας και Οσίου Σάββα Ηγιασμένου Αλεξανδρείας κ.Νικόλαο Ελευθερίου. Καταληκτικώς ο Μακαριώτατος ευλόγησε την χριστουγεννιάτικη εορταγορά του εν Αλεξανδρεία Λυκείου Ε